

Arrest

nr. 170 069 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 30 augustus 2012 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 17 september 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 25 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 11 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3.1. Op 22 oktober 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.3. onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 30 november 2012 wordt ingetrokken, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 98 924 van 15 maart 2013 de afstand van het geding vast.

1.3.2. Nadat de aanvraag uit punt 1.3. op 8 januari 2013 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 25 februari 2014 ongegrond bevonden. Op 25 februari 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.4. Op 21 november 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 21 april 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2014 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 30.08.2012 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17.09.2012, hen betekend op 18.09.2012.

De duur van de procedure - namelijk 19 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Servië, gelet op de gegronde vrees tot vervolging. Verder beweren betrokkenen dat zij opnieuw zouden blootgesteld worden aan geweld met de eventuele dood tot gevolg, dat zij nog steeds gezocht worden in Servië en dat zij dan ook voortdurend in angst en onder voortdurende stress zouden ondergedoken dienen te leven. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien hebben betrokkenen tijdens hun asielprocedure verklaard dat zij geen problemen hadden met de Servische autoriteiten, noch met medeburgers (zie beslissing CGVS d.d. 17.09.2012).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer K. (...) (met name: longkanker) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een

verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen dienden op 11.10.2012 en 26.11.2012 reeds een aanvraag art. 9ter in. Deze werden op 14.03.2014 ongegrond verklaard. Betrokkenen halen geen andere medische elementen aan dan deze die reeds werden behandeld in het kader van de aanvragen art. 9ter. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat de medische elementen en een eventuele schending van art. 3 EVRM reeds ten gronde werden onderzocht. Het voorgelegde medisch attest dateert van 04.10.2012 en werd dus reeds mee onderzocht bij de behandeling van de aanvragen art. 9ter. De overige voorgelegde documenten van het UZ Leuven bevestigen enkel een afspraak. Bijgevolg worden de voorgelegde documenten niet weerhouden. Wat betreft het feit dat betrokkenen een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegronde beslissing d.d. 14.03.2014 inzake de aanvragen art. 9ter, dient er gesteld te worden dat dit beroep geen schorsende werking heeft.

Verder beweren betrokkenen dat de banden met Servië zeer klein zijn geworden, dat er geen dichte familieleden meer in Servië verblijven en dat er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om betrokkenen op te vangen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Immers, bij hun asielaanvraag verklaarden betrokkenen dat er nog familie van hen in Servië zouden verblijven. Zo verklaart mevrouw K. (...) dat haar moeder, broers en zus in Servië wonen, de heer K. (...) verklaart dat zijn zussen er nog zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet (tijdelijk) bij hun familieleden terecht kunnen. Bovendien verbleven betrokkenen respectievelijk ruim 27 jaar en 25 jaar in Servië en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de nationale veiligheid en openbare orde en dat zij geen manifeste en opzettelijke fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (betrokkenen volgen Franse lessen, mochten reeds diverse werkaanbiedingen bekomen, gaan naar de dokter en tandarts, hebben een bankrekening geopend, betalen stipt hun rekeningen, hebben een groot aantal vriendschappen opgebouwd en leggen diverse steunverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 152 383.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen:

“(…)”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekers dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekers “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maken door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kunnen gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

(1) Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Servië en de situatie van verzoekers;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch dat verzoekers thans geruime tijd in België verblijven en alles in het werk gesteld hebben teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Servië zeer klein zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekers meer zijn die in Servië verblijven;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst er bijgevolg dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst verzoekers dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;

Dat niet toelaten de aanvraag in te dienen in België dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen;

Dat verzoekers bovendien tot op heden nog steeds worden gezocht in Servië, tengevolge waarvan verzoekers lijden aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervinden;

Dat het voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden 'wachten' op hun doodvonnis;

Dat verzoekers dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden en hun fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het om die redenen voor verzoekers dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Servië, hetgeen als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

(2) Dat er bovendien geen rekening werd gehouden met de ernstige medische problemen van de Heer K. (...);

Dat tengevolge van deze ernstige medische problemen dan ook een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, waarvan de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heden nog lopende is;

Dat de Heer K. (...) immers werd getroffen door kanker, met een kwaadaardige tumor ter hoogte van de longen, waarvan de restletsels nog dienen te worden verwijderd;

*Dat de behandelende arts van de Heer K. (...), Dr. M. M. (...), inderdaad als dusdanig attesteerde:
"Diagnose:kwaadaardige tumor.*

Nu nog restletsels ter hoogte van de longen: met vraag aan diens oncologie naar verwijdering van deze restletsels.

Chirurgische verwijdering van restletsels te plannen. (UZ Gasthuisberg)

Wanneer de behandeling zou worden stopgezet betekent dit een hoog risico op recidief tumor.

Gunstige prognose mits volledige verwijdering van tumor.

Er is nog medische opvolging noodzakelijk: waarschijnlijk meerdere operaties nodig."

Dat het dan ook vaststaat dat de Heer K. (...), zonder medische behandeling, welke immers niet toegankelijk is in zijn land van herkomst, de dood zal vinden, nu alsdan de kwaadaardige cellen zich zullen verspreiden;

Dat er bovendien nog opvolging door een oncoloog vereist is en er controle dient te worden uitgevoerd door middel van radiologie, hetgeen zelfs essentieel is!

Dat uit de voorgelegde documenten van het UZ Leuven op ontegensprekelijke wijze blijkt dat de Heer K. (...) ten gevolge van diens ernstige medische problematiek heden nog steeds op regelmatige basis onderzoeken in het UZ Leuven dient te ondergaan;

Dat de Heer K. (...) hiertoe in diens land van herkomst 400 km zou dienen te reizen, teneinde deze onderzoeken te laten plaatsvinden, welke onmogelijk kunnen worden gefinancierd;

Dat de ziekteverzekering hierin overigens niet tussenkomt, inzoverre dat behandeling in se dan ook niet beschikbaar en toegankelijk is;

Dat de aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen dan ook aangevraagd werd nu de behandeling in België goede resultaten oplevert en enige vorm van behandeling in het eigen herkomstland niet toegankelijk of beschikbaar is;

Dat de terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst dan ook wel degelijk een risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de Heer K. (...);

Dat enige vorm van behandeling en opvolging in de praktijk inderdaad niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van de Heer K. (...) een adequate behandeling vereist;

Dat ook de behandelende artsen dit als dusdanig bevestigen;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van de Heer K. (...) inderdaad blijkt dat de Heer K. (...) niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in hun herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is;

Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, dan ook niet aangewezen is;

Dat bij een terugkeer er derhalve allesbehalve een garantie is dat de Heer K. (...) een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België gegarandeerd kan worden, doch niet in Servië;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, de gezondheidssituatie van de Heer K. (...) enkel nog zou verergeren;

Dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysieke integriteit van de Heer K. (...) dan ook zwaar zou aantasten;

Dat de Heer K. (...), gelet op de medische verslagen van de behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de Heer K. (...) een reëel risico loopt in Servië te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat de terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat (EHRM, 15 november 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat bovenvermelde medische redenen in casu dan ook dienen te worden beoordeeld als zijnde buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hier geheel ten onrechte aan voorbij tracht te gaan door zonder meer te stellen dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening;

Dat het bestaan van de procedure van artikel 9 ter geen afbreuk doet aan het feit dat de bovenvermelde medische redenen buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat verzoekers niet naar hun land van herkomst dienen terug te keren om aldaar regularisatie aan te vragen, nu verzoeker heden hoegenaamd niet in staat is te reizen;

(3) Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verzoekers inderdaad dienen vast te stellen dat verweerder er zich slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende onderzocht heeft;

Dat het dan ook vaststaat dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inclusief elementen zoals de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werden genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing en het bestreden bevel verantwoorden;"

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Servië, terwijl de band met België, waarvan zij de taal spreken, waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, waar zij werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Servië en hun situatie. Zij stellen dat de toestand instabiel is en dat zij geruime tijd in België verblijven en alles in het werk hebben gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving. Er zouden geen dichte familieleden meer in Servië verblijven, waardoor ze nergens terecht zouden kunnen. Ze zouden nog steeds worden gezocht in Servië en ze zouden lijden aan een posttraumatische stresstoornis. Verzoeker zou getroffen zijn door kanker, met een kwaadaardige tumor ter hoogte van de longen, waarvan de restletsels nog dienen te worden verwijderd. Zonder behandeling, die niet toegankelijk zou zijn in het herkomstland, zou hij de dood vinden. Uit de voorgelegde medische verslagen zou blijken dat hij niet in staat is om te reizen. De elementen van integratie zouden op stereotype wijze zijn afgewezen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in hun aanvraag de volgende elementen hebben ingeroepen als zijnde buitengewone omstandigheden:

- Vrees voor vervolging in Servië;*
- De medische aandoening van verzoeker;*
- Beperkte banden met Servië en geen dichte familieleden;*
- Elementen van integratie;*
- Het geen gevaar vormen voor de openbare orde.*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle voormelde elementen werd gemotiveerd door de verwerende partij. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting, waarbij zij opnieuw

verwijzen naar dezelfde elementen, niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen bij de bestreden beslissing.

M.b.t. de aangehaalde vrees voor vervolging in Servië, werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers geen enkele bewijzen hebben voorgelegd om die bewering te staven. Ook thans in het verzoekschrift leggen verzoekers geen bewijsstukken voor. Zij gaan er bovendien aan voorbij dat in de beslissing gewezen werd op het feit dat zij tijdens hun asielprocedure hebben verklaard dat zij geen problemen hadden met de Servische autoriteiten, noch met de medeburgers. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die afbreuk zouden doen aan de beslissing die genomen werd door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en die zouden wijzen op een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekers opnieuw wijzen op de longkanker van verzoeker dient te worden opgemerkt dat, zoals in de bestreden beslissing eveneens werd vermeld, bij beslissing van 25 februari 2014 de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 oktober 2012 en geactualiseerd op 25 november 2012, ongegrond werd verklaard. De aandoening van verzoeker werd derhalve reeds onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het advies van 21 februari 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Verzoekers kunnen derhalve thans niet zonder meer voorhouden als zou verzoeker niet meer kunnen worden behandeld in het herkomstland. Verzoekers betwisten de motivering, dat het medisch attest van 4 oktober 2012 reeds werd onderworpen aan een onderzoek, niet. Zij betwisten evenmin dat de andere voorgelegde documenten van het UZ Leuven enkel een afspraak bevestigen en de documenten derhalve niet konden weerhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de procedure 9bis en 9ter. De verwerende partij kan hiervoor verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde arrest nr. 87 602 van 13 september 2012 dat onder meer luidt als volgt:

“(…) De Raad acht bovenstaande redenering deugdelijk en pertinent gelet op de verschillende finaliteit en eigenheid van de procedures in het kader van de artikelen 9 bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster dit zelf beseft blijkt uit het feit dat ze tot tweemaal toe een afzonderlijke aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indiende (cfr. punt 1.6). Indien een aanvraag om medische redenen ontvankelijk verklaard wordt, wordt de aanvrager in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en zal de gegrondheid van de aanvraag beoordeeld worden. Slechts uit een ontvankelijk en nog niet ongegrond verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen kan een argument geput worden om aan te tonen dat de medische situatie een buitengewone omstandigheid vormt die verhindert dat een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend wordt in het land van oorsprong, quod non in casu. Verzoekster is van oordeel dat “het melding maken van de psychologische problemen evenzeer een buitengewone omstandigheid uitmaakt” maar verzoekster kan te dezen niet gevolgd worden aangezien niet kan aangenomen worden dat het louter vermelden van medische problemen tot gevolg zou hebben dat de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar waar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bijzondere ontvankelijkheidsvoorwaarden voorziet voor een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Andersluidende rechtspraak in dit verband van de Raad heeft geen precedentenwaarde (cfr. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011) en kan geen afbreuk doen aan het voormelde.(…)”

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk de medische problematiek niet te beschouwen als buitengewone omstandigheid.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze

waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Verzoekers werpen opnieuw op dat zij niemand meer hebben in hun land van herkomst, doch gaan hiermee volledig voorbij aan de motivering voorzien in de bestreden beslissing waarbij erop gewezen werd dat verzoekers tijdens hun asielaanvraag hebben verklaard da er nog familie van hen in Servië zou verblijven. Verzoekster zou hebben verklaard dat haar moeder, broers en zus in Servië wonen en verzoeker heeft verklaard dat zijn zussen er nog zouden verblijven. Verzoekers brengen hier niets tegen in en kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun loutere betoog als zouden zij geen banden meer hebben met Servië.

De middelen zijn ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, meer

bepaald de duur van de asielpprocedure, de bewering inzake hun vrees voor vervolging, de medische toestand van de eerste verzoeker, hun banden met Servië, het argument dat zij geen gevaar vormen voor de nationale veiligheid en openbare orde en dat zij geen manifeste en opzettelijke fraude hebben gepleegd en de elementen met betrekking tot hun integratie, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat te dezen niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst wordt er op gewezen dat, in zoverre de verzoekende partijen er in het eerste middel op wijzen dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor hen onvoorzienbaar is, nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

3.3.2.1. De verzoekende partijen laten in een eerste onderdeel van het eerste middel gelden dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de specifieke toestand in Servië en met hun situatie. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Betrokkenen vroegen op 30.08.2012 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17.09.2012, hen betekend op 18.09.2012.

De duur van de procedure - namelijk 19 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Servië, gelet op de gegronde vrees tot vervolging. Verder beweren betrokkenen dat zij opnieuw zouden blootgesteld worden aan geweld met de eventuele dood tot gevolg, dat zij nog steeds gezocht worden in Servië en dat zij dan ook voortdurend in angst en onder voortdurende stress zouden ondergedoken dienen te leven. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien hebben betrokkenen tijdens hun asielprocedure verklaart dat zij geen problemen hadden met de Servische autoriteiten, noch met medeburgers (zie beslissing CGVS d.d. 17.09.2012).

(...)

Verder beweren betrokkenen dat de banden met Servië zeer klein zijn geworden, dat er geen dichte familieleden meer in Servië verblijven en dat er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om betrokkenen op te vangen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Immers, bij hun asielaanvraag verklaarden betrokkenen dat er nog familie van hen in Servië zouden verblijven. Zo verklaart mevrouw K. (...) dat haar moeder, broers en zus in Servië wonen, de heer K. (...) verklaart dat zijn zussen er nog zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet (tijdelijk) bij hun familieleden terecht kunnen. Bovendien verbleven betrokkenen respectievelijk ruim 27 jaar en 25 jaar in Servië en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

De verzoekende partijen beperken zich in hun uiteenzetting tot een zuivere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag, zonder evenwel de voornoemde concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in hun hoofde niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen voorgelegde elementen.

3.3.2.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de ernstige medische problemen van de eerste verzoeker. Zij herhalen hierbij integraal hun uiteenzetting hieromtrent in hun machtigingsaanvraag en stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan deze elementen ten onrechte tracht voorbij te gaan door zonder meer te stellen dat de Vreemdelingenwet “duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening”, terwijl het bestaan van de procedure van artikel 9ter geen afbreuk doet aan het feit dat de aangehaalde medische redenen buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat zij niet naar hun land van herkomst dienen terug te keren om aldaar regularisatie aan te vragen, nu de eerste verzoeker hoegenaamd niet in staat is om te reizen.

De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet louter wordt gesteld dat de Vreemdelingenwet een onderscheid maakt tussen de twee verschillende procedures

waarin de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet voorzien, doch dat tevens wordt gemotiveerd dat de aangehaalde medische elementen, en meer specifiek het voorgelegde medisch attest van 4 oktober 2012, reeds ten gronde werden onderzocht bij de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op 14 maart 2014 ongegrond werden verklaard en dat de *“overige voorgelegde documenten van het UZ Leuven (...) enkel een afspraak (bevestigen)”*, zodat de *“voorgelegde documenten niet weerhouden”* worden. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich heeft uitgesproken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze de eerste verzoeker verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing verwijst naar een beslissing waarbij een machtigingsaanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard en die gesteund is op een advies van een ambtenaar-geneesheer om de medische elementen die ook in de machtigingsaanvraag om medische redenen werden ingeroepen niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Voorts blijkt niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief, nu artikel 9bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en zij niet aantonen dat zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 november 2014 medische elementen hebben voorgelegd, die zij niet eerder in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen.

3.3.2.3. In een derde onderdeel van het eerste middel stellen de verzoekende partijen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hun integratie onvoldoende onderzocht heeft. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen met betrekking tot hun integratie overwogen dat deze *“elementen (betrokkenen volgen Franse lessen, mochten reeds diverse werkaanbiedingen bekomen, gaan naar de dokter en tandarts, hebben een bankrekening geopend, betalen stipt hun rekeningen, hebben een groot aantal vriendschappen opgebouwd en leggen diverse steunverklaringen voor) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*, dat deze *“elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”* en dat zij *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de elementen van integratie van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en derhalve niet verder dienden te worden onderzocht in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Met hun uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing inzake de door hen voorgelegde elementen inzake hun integratie, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van deze beslissing aan te tonen.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. In het tweede middel betogen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij uit deze beslissing ondervinden, nu zij *“geen enkele band meer hebben met Servië, terwijl de band met België, waarvan zij de taal spreken, waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, waar zij werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is”*.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Door zich te beperken tot een herhaling van de in hun machtigingsaanvraag aangehaalde elementen en hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het *“erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf”* nu zij *“bij hun asielaanvraag verklaarden (...) dat er nog familie van hen in Servië zouden verblijven”* en dat zij bovendien *“respectievelijk ruim 27 jaar en 25 jaar in Servië (verbleven)”* zodat *“hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken (kunnen) worden met hun relaties in het land van herkomst”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de omstandigheid dat de verzoekende partijen in België de taal spreken, een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen, wordt er nogmaals op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden heeft geoordeeld dat deze elementen *“niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN